

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

társadalmi és közgazdasági hetilap

A „Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület“ hivatalos közlönye.

== Megjelenik minden vasárnap. ==

ELOFIZETESI AR:

Egész évre 3 fnt, félévre 1 fnt 50 kr. egyes szám 10 kr.
Előfizetési pénzek és reklamációk Ujházi Miksa könyvnyomdájába küldendők.

Felolvasó szerkesztő: **Dr. KHÁL ELEK.**
Társ-szerkesztő: **WILFINGER KÁROLY.**
Kiadó: A Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztésügyi levelemények a lap szerkesztőségébe küldendők.
Hirdetési díj: 4 hasabos petisior egyzeri hirdetésnél 10 kr. többszöri hirdetésnél soronként 6 kr. Bélyegdíj 30 kr.
Nyitdíj petisior 25 kr.

Elfajulás.

1898. aug. 4.

(R. L.) A kerepesi-úti sírkertben egyszerű kőlap alatt egy csöndes halott fekszik. Odalenn a földben egyszerűek lesznek az emberek; ott pihen az a csöndes halott is a különböző szegény és gazdag holtak között. Kívül a kőlapon egyszerű betűkkel van kifaragva: Kossuth. Egyedül az árulja el, hogy aki ott a kőlap alatt pihen, valamikor vezető szerepet vitt a magyar nemzet átalakulásában. Most azonban csöndes halott, olyan mint a többi mind, mi d...

Magasra tört egykor, mint a sas, de ki tudja miért, szarnyazgetten alábukott s hosszú, kínos számkivetés lett része. Csak holtá után tért vissza közénk az édes magyar földre s azóta ott virraszt felette a magyar nemzet kegyelete.

Kegyelet! Igen ez az, amivel a holtaknak tartozunk. A sír kibékít mindenkit, a holtakat nem háborgatja. senki. A kegyelet el nem muló szép virágjai jutnak nekik.

Mikor azt a csöndes halottat egész Magyarország könyezve kísérte utolsó útján, ki hitte volna, hogy akad ember, ki azt a nehéz kőlapot — melylyel vétkéig elzárták a világtól — a rágalom nemtelen szerszámaival igyekszik elmozdítani? Ki hitte volna, hogy akad ember, ki azt

a csöndes halottat kirázza sírjából, meztelenre levetkőzteti s belekiáltja a nemzet fülébe: „Ine, lássátok Kossuthot teljes valóságban: Honárú volt s ti szeretettel csüngtök rajta.“ És vajjon: ki hitte volna, hogy ezt a vérlázító nemtelenséget a hit szolgálja, a szeretet védelmezője: katolikus pap követi el? Sajnos, így történt.

Az egész nemzet közvéleménye pártkülömbőség nélkül felzudult Zimándi, mint a Kossuth becsületében gázoló férczirat szerzője ellen s undorral fejezte ki iránta megvetését. Az a csöndes halott nem védekezhett e koholt vádak ellen, a magyar közvélemény felháborodása czáfolta meg azokat.

De ime most mi történik?

A jeles férfi, — ki derék, hitbuzgó papságunknak csak szégyenére válik, — újabb szennyirattal lépett a közvélemény elé s a 306 oldalra terjedő „műben“ (?) újabb vádakkal lép fel Kossuth ellen s azokat bizonyítgatni is iparkodik.

Elfújta arcunkat a harag pirja, megáll kezünkben a toll. Mi, kik azt hittük, hogy a jeles férfi a nemzet felháborodása előtt meghajolva, már megvezekelt azért, hogy az Isten ígét megtagadta s sárba tiporta a szeretet legszebb hitét, — megdöbbenéssel vesszük hírül ezt a nagy halót iránt elkövetett újabb merényletet.

Egy katolikus pap szembe mer szállott a nemzet közvéleményével; van lelki ereje megtagadni, eltiporni azt a dogmát, melyen a vallásosság és hit temploma épül!

Hol veszi az az ember a bátorságot hozzá? Kinek érdeke az, ki ösztönözi arra, hogy ezt a csöndes halottat kirázza sírjától?

Adja meg rá a választ derék papságunk és zárja ki kebeléből ezt az elvetemedett embert, hogy a gyanunak legkiseb árnyéka sem férközhesse hozzá. Nem vélemezünk mi Kossuthot, nem is féltjük a Kossuth-kultuszt az elmúlástól. Neve ott él a magyar nép szívében s azt onnét kitörőlni nem fogja sen az idő, de még kevésbé Zimándi. Azok az eszmék, melyeknek egykor magával ragadta az egész nemzetet, szintén ott nyugszanak a kőlap alatt s aligla is támasztja már fel valaki...

Megvetettük már alakpótvét a 2-ik ezredévének, sietnünk kell a munkával, hogy mire leperog az idő, megizmosodva léphessünk a világ szemé elé. Munkánk közben mégis van időnk lerakni nagyjaink sírjára a kegyelet virágait. Hogyne jutna ebből a kegyeletből Kossuthnak, ki lepatogtatta a bilincset kezeinkről, hogy szabadon munkálkodhassunk.

Oh, sokan vannak, kiknek elveik, eszméik messze eltértek Kossuthétól. De azok is elzárandóknak ahhoz a kőlaphoz

A „Muraszombat és Vidéke“ tárczája.

Ellentét.

*A legfajóbb ellentét
A földi lében az:
Ha a szívből tél van,
Térszében tavasz.*

*De a legédesebb, midőn
A sors megadja azt:
Hogy a szívből tél is
Virágokat fakaszt.*

Kárpáth Lipót.

A szöke.

Egy szép áprilisi napon volt, mikor öt először megpillantottam. Azt a feketeszemű, szöke kis leányt, aki engem oly boldogtalaná tett. Egy beteg ágyánál pillantottam meg először. Oh, mily szép volt, amint részvétlenség és bánatosan leste ápolójának minden lélegzetét, amint törölte gyönyöző homlokáról a verejtéket. Mordulatlanul állottam egy darabig, amint ezt a földreszállt örangyalt megláttam. Szívem feljajdult, mintha tüzes nyíl járta volna át, agyamban egy pillanat alatt

a. erféle gondolatok cikáztak: vérem hevesen keringett, lélegzetem elállt. — meg voltam hatva.

Ily benyomást még leány nem tett reám, mint ez a kis szöke, ki még csak gyermek, de fejlődése máris felülmulja korát. Szemei sötét éjszakához hasonlítottak s mégis oly sugarat lövelnek, mint az ezüstforrásban fürdő holló által felvert kristály-cseppek a ragyogó napsugarakban. Bájjai gyönyörűen domborodtak márványszínű keblén, melynek művészi ékét alkotják. Minden pillantása, melyre méltatótt, egy tüzes nyíl volt szívemnek, de minél nagyobb sebet ejtett úgy is vérző szívemen, annál jobban esett a fájdalom. Kifürkészletlen titka az emberi szívnek, hogy a szerelem, — legyen az boldog, vagy boldogtalan, legyen az örömben vagy fájdalomban, — mindig jól esik.

Igy voltam én.

Ezen perczőt megszűntem nyugodt lenni. Boldogtalan lettem, mert szerettem, — boldog voltam, mert szállongó képzeletem nyugpontra talált. Folyton előttem lebegett annak a földi angyalnak a képe: amint reám nézett, amint néha — mint véltm — mosolygott reám.

Oh, talán észrevette, talán tudja is, hogy szeretem! — talán ő is viszonszeret, vagy ha nem, talán nem gyűlöl.

Folyton ily gondolatok váltogatták egymást agyamban. Ezentul nem volt éjjelem, mert képevel virrasztottam, nem volt nappalom, mert róla álmodoztam.

Szenvedélyesen égett bennem Amor tüze. Alkalmomra vártam, hogy megvallhassam forró érzelmeimet, de ha ez eljött: féltm. Más időpontot tűztem ki, — de ha reámszegezte ragyogó szeméit, egész testemben remegtem, mint a nyárfalevél s nem volt bátorságom nyilatkozni.

Igy kilódtam keresztül egy hosszú purgatóriumot, míg végre önmagam előtt szegyenlettem gyávaaságomat s a végső lépésre határoztam el magamat. Gyönyörű nyári délután volt. A nap sugarai vígan tárczoltatták a légrájkát. A madarak némák, tikkadtak voltak, a fák lemlán csüggesztették le galyaikat, esdesen nyugodott a természet, csak egy gyenge aether bujdoskált játszodoza a fák pihenő levelei közt.

Ő nyugodtan sétálgatott a terébnyes fák hűvös árnyában, miközben a virágoknak mondogatott beözönd szavakat a maga naiv, gyermekies, csengő hangján, melyre a lugosban függő kanári felett a maga nyelvén.

Ismét elfogott régi félelmem, amint ezt a kis naiv teremést ott a virágok között, melyeknek

s lerójják kegyeletüket. Ott békülnek ki a nagy hazafival, elbukott eszméi romjain.

Krisztus felkent szolgája, Zimándi azonban nem békül, hanem nekirent annak a csöndes halottnak s a boszu tájtézkiz orrán, száján. Kérdjük, miért támadja azt a védtelen halottat sirjában? Erre Zimándi maga felel könyve czimén: „Kossuth bálványozóinak elretentésül.” Hát ez merő ostobaság.

Zimándi tetteiben az erkölcs végső elfajulását látjuk s bármit is hozzon fel mennyiségül, nem létezhet számára enyhítő körülmény. — Feleljen arra, Krisztus tana mireint. Nem-e a szeretetet, kiengesztelődést, békét hirdeti?

Vonja le ebből a következtetést Zimándi és vessen le azt a papi talárt, melyet szentségtelenül bemocskolt. Ne várja az Isten haragját, mely a köztvéleményben fog megnyilatkozni.

Hírek.

— **Tűzoltó-közyülés.** A muraszombati önkéntes tűzoltó-egylet f. hó 14-én d. u. 2 órakor a városházán tartja rendes évi közyülését, melyre egy a pártoló, mint a rendes tagok tisztelettel meghívotnak. Társgyroszat: 1. Elnöki jelentés. 2. Főparancsnoki jelentés. 3. Pénztárnoki jelentés. 4. Elnök-választás. 5. Indítványok. Muraszombat, 1898. augusztus 3-án. Szápáry Pál gróf, egyl. elnök. Wilfinger Károly, egyl. titkár.

— **Uj szülészsnő.** Kercsmár Nándorné Muraszombathól mult hó 30-án tette le a szombathelyi bábaképző-intézetben kitünő sikerrel a képesítést. Prakszist Muraszombathon fogja gyakorolni.

— **Vendvidéki tanügy.** Dr. Ruzsicska Kálmán királyi tanácsos, tanfelügyelő július hó 22-én Dobronokba érkezett, hogy ezen fára új iskolának építkezéseiről s egyéb dolgai és személy ügyeiről értesülést nyerjen. Onnan Bagonyára távozott, hol Filócz közég iskolái elválása volt szóban. Ugy Bagonyán, valamint Filóczon tartott helyszíni tárgyalás folytán azonban különválás helyett Bagonyán harmadik tanítói állás szervezése mondatott ki. Bellatinizon egy rendszeres kised-óvoda szervezéséről érkezett az előjárósággal. Ugyanezen kisedóvodában a vendvidéki községek részére képezetnének nyári és állandó gyermekmenedékházak vezetésére alkalmas egyének. Filócz községben a járási főszolgabíró, az uradalom káp-

viselőtében Vlássits Nándor tisztartó, s az érdekelt előjáróság tárgyalat királyi tanfelügyelővel egy ottan a község által felállítani kért állami iskola ügyében. Közép-Bisztriczén Felső-, Közép- és Alsó-Bisztricze községek iskolázása szerveztetett olyképen, hogy Közép- és Felső-Bisztricze együtt, Kis-Bisztricze különválva tartja fenn iskoláját. Cserencsözön a helyi, nemkülömben a csatlakozás Zsiszekszer közég iskolázása rendezése miatt tartott helyszíni tárgyalás az érdekelt lelkes részvételével. Zsiszekszer még három évig marad Cserencsözczal iskolai egyestül; ezen idő után megnövekedett iskolai alapanyagából egyedül állit iskolát.

— **Tűz.** Folyó hó 5-én este 7 óra tájban Barköczön tűz volt. Buzetty Ferencz községbírónak, valamint az ottani kisbírónak háza eddig ismeretlen okból leégett.

— **Pályázat.** A posta- és táviránál kezelési szolgálata alkalmazandó és a XI. fizetési osztályban 500 frttól 700 frtig emelkedő évi fizetésű, továbbá az 1893. évi IV. t.-cz. által megállapított lakpénzületményekkel javadalmazott posta- és távirada-szolgálatok kiképzésére, folyó évi szeptember hó 15-től kezdve, hat hónapra terjedő gyakorlati tanfolyamokat nyitok a következő posta- és távirad-hivatalkónál: 1. a budapesti posta- és távirad-igazgatóság kerületében: Vácztól és Zólyomban; 2. a kassai posta- és távirad-igazgatóság kerületében: Iglón és Sátoralja-Ujhelelyben; 3. a kolozsvári posta- és távirad-igazgatóság kerületében: Brassóban és Maros-Vásárhelyen; 4. a nagyváradi posta- és távirad-igazgatóság kerületében: Aradon és Debreczenben; 5. a pécsi posta- és távirad-igazgatóság kerületében: Kaposvárt és Nagy-Kanizsán; 6. a pozsonyi posta- és távirad-igazgatóság kerületében: Nyitrán és Zsolnán; 7. a soproni posta- és távirad-igazgatóság kerületében: Győrött és Szombathelyen; 8. a temesvári posta- és távirad-igazgatóság kerületében: Szabadkán és Pancsován és végül 9. a zágrábi posta- és távirad-igazgatóság kerületében: Eszéken. A tanfolyamra való felvételt részletes feltételről meg tudhatók a helybeli postahivatalban.

— **A dunántúli jégkárosultak** érdekében a dunántúli orszgy. képviselők jul. 17-én Szekesfehérvárott értekezletet tartottak; a segélyezés végrehajtása czéljából állandó bizottság alakítottatott. Ezenkívül a kormányhoz feliratot intéztek vetőmagvak kiosztása, adóelengedés és kamatkölcsönök adása iránt.

— **Az elfogott betyárról.** A vendvidék réme, mint már két ízben is említettük, a csendőrség kezei között van Eddigigé sikerült 7 büntársát is elfogni, kik még kettővel szaporodni fognak. — Valamennyit a tótkereszturi községhezán tartják fogva. Holczmannról újabbán a következő delgotat tudtuk meg: Elfogatása, mint már említettük, 16-án

éjjel történt egy kerkafoi paraszt házában, hova mint állatorvos volt ezen időre hivatalos. Fia először átkutatta a lakást és miután megyőződött, hogy ott gyanus ember nincs, behivta apját is. Pedig Geiszler Mór és Tófeji György csendőrök ott voltak az ágy mellett elrejtőve, honnan a bejövő Holczmannra rohantak, s miután Geiszler a betyár kezében volt pisztoly kicsavarta, megbilincseltek. Ezalatt fia elmenekült és csak másnap akadtak rá. A vezér czimboráit a pápai őrs át-kísérte Tótkereszturra, hol eddigigé 33 betöréssel 2 rablási esetet ismertek be. Holczmannról kiderült továbbá, hogy az 1896. év karácsonyán, midőn három társával együtt tolvaj-körön volt, a csendőrök elrejtették lakásán és a tulajdon házában várták, hogy elfoghassák. Elfogatása azonban ekkor nem sikerült, mert a vakmerő betyár rálőtt a csendőrökre, s ezalatt elmenekült. A lakosoktól eddigigé sem lehetett megtudni, mert a paraszt-ság most sem árul el semmit, még azt sem, aminől biztos tudomása van; — Szabadhegy község bíráját feljelentették a helybeli főszolgabírónak, mert nem jelentette be a csendőröknek Holczmann egyik tagjának az otthonlétét, jölehet, neki arról tudomása volt. A bíróné eljárása ugyanis nem annyira a betyártól való fellemre, mint inkább a vele való egyetértésre vall. A nyomozást egybékelt a csendőrség a legdicsegetesebb buzgósággal folytatja.

— **Az idej termés** az országban a miniszterium által a hét elején közzétett hivatalos jelentés szerint, úgy minőség, mint mennyiség tekintetében buza és rozsbán tulymógn részben közép és sok helyen jóminőségű, az árpa és zab jó közepesnek ígérkezik.

— **Baleset.** Kercsmár János zsidahegyű csepelgép-tulajdonos és gépész folyó hó 2-án Zsidahegyűn csepelt, mely alkalommal egy ujoncot betanított a gép etetésére, miközben, valószínű, vigyázatlanságból, a gép a kezét elkapta és a könyökig szétéjtte; beszállították a muraszombati kórházba. Itt nem szabad megfeledkezünk a hatóság azon intézkedéséről sem, hogy minden géptulajdonos győgy- és kötőszerekkel kell, hogy ellátva legyen, mint annak idején olyan koronán fogadtak és rendeztek be. Ime itt a példa, ha nincsenek a kéznél a győgy- és kötőszerek, egy emberélet lett volna áldozata a könnyelműségnek.

— **Hányan kaptak Magyarországon szabadsálmát.** Mióta a szabadsálmí ügyeket az állam vette kezébe, a m. kir. szabadsálmí hivatalnál az első félelvben 1830-an kértek és 1500-an kaptak szabadsálmát találmányukra. Jellemzi, hogy az újabb idők feltalálói leginkább a villamos gépek, az acetilén-fejlesztők és a kerékárv javításán fáradoznak. Mezőgazdasági találmány alig akad a hosszú kímutatásban.

ő volt legszebbike, megpillantottam. A folyóirat képeit, melyet ürügyül magamam vittem, szárazkötőn nézegettem. Ő ártatlanul, nem is sejtve benső viharomat, mely őt akarja áldozatul magával sodorni, kiváncsian nézegette a szebbnél-szebb képeket, míg a végsőhöz értünk, mely a kis Ámort égő nyíllal ábrázolta.

Bensőm mélyéig ható kérdő pillantást vettem reám okos szemével, mert a kép jelentőségét nem értette.

Ez felbátorított engem. Magyaránzi kezdtem a képet:

— Ez a kis alak — mondám — azon érzelmet ábrázolja, midőn valakit mindig látni, közelében lenni, vele beszélni, vele játszadozni akarunk. Midőn fáj: ha távol van tőlünk, — édes gyönyör: ha mellette vagyunk; midőn valakit tisztelünk, midőn valakit — itt szemébe néztem — szeretünk . . .

Eddig figyelmesen hallgattam, de itt bibórpör borította el a bájos arcját, szeméit lesütötte s hallgatott. Kecsés ujjacskaí a keblére tüzött theátrósában babráltak. Zavarodottan forgattam a folyóirat lapjait, arczom kigyludat, szivem hevesen kezdett dobogni . . .

Rövid szünet után felelemte szeméit s arisztokratikus méltósággal nézett reám. Nem volt

bátorságom tekintetét viszonozni, kerültem szeméi sugarát.

— Ön szerelmes? — kérde, megtörve a kínos csendet s lilium karját nyújtotta a könyv után, melynek képei látszólag különös benyomást gyakoroltak reá.

— Igen! — feleltem halkán s ép az utolsó képnél felütött könyvet átnyújtottam neki, melyet néhány percig figyelmesen szemlélt.

Mélyen sóhajtottam.

— Messze röpülhetett! — jegyzé meg mosolygva.

— Oh, nem! — füztem én tovább, örülve a váratlan foindulatnak, melyen czélem felé véltm közeledhetni.

— Tehát akkor közel?

— Igen! . . .

— S ha tovább kérdezném?

— Önhöz, drága J . . .! ki szivem oltárva akit szivem bálványoz, akit mindennél jobban szeretek s aki nélkül boldogtalan lennék mindörökké!

Az utolsó szavakat már térdelve mondtam s apró tehér kacsóit megragadvá, mielőtt visszahuzhatta volna, forró csókokkal árszítottam el.

Főltekinntem szeméibe, mint a féreg a

csillagokra s egy-egy könyesepp rezgett szempilláim, mint a harmat a rózsza keblén . . . Magához emelt . . . keblére szorított . . . s bibórajkait csókra nyújtotta . . .

E pillanatban nagyot dörent s a közel jegenyefa ágai recseggve hullottak alá . . .

Felébredtem, szeméimet dörszötem. Istenem! álom volt ez, vagy valóság? Körültekinttem; koromsötétség s néma volt minden, csak az istennyila hasogatta az ártatlan levegőt s közben a vihar dübörgő hangja volt a távolban hallható.

Bizony álom volt ez, mert aki most a keblére szorított, azt a kis szöke anygalt nem érhetem el soha.

Visszahanyatlottam párnám közé s egy reménytelen szerelmes gondolataival gyötörőve hanykoldtam álmatlanul, míg az, kiért szenvedtem, édesen szenderegte a boldogok álmat.

Istenem! hát első szerelmem is oly boldogtalan, „hát nem lesz belőle semmi.”

Gyürü János.

— **Elgázolta a gyorsvonat.** A Kanizsáról Bécs felé induló gyorsvonat m. hó 29-én Molnáriiban, közvetlen az állomás bejárájánál agyongázolt egy embert, akinek kiletét rögtön meg se lehetett állapítani. Mint értesítenek bennünket, a szerencsétlenség áldozata egy Cottoriba való horvát vasuti munkás, névszerint Markán Rémusz, ki, mint munkatársai állítják, teljesen siket volt és a gyorsan közlekedő vonat dőbörgését nem hallotta meg. A szerencsétlen ember hulláját eltakarították, a vizsgálatot pedig a hatóság a mozdonyt vezető személyzet ellen megindította.

— **Új betegsegélyző pénztár.** A szent-góthárdi óragyár kebelében létesült betegsegélyző pénztár f. hó 21-én kezdte meg működését.

— **Kenyérkereső asszonyok.** A legújabb statisztika szerint az amerikai Egyesült-Államokban 4000 szénész, 35000 zenetanító, 11000 festőtanító, 2800 író, 600 színházi igazgató és 890 újságíró van.

— **A pusztaszeri emlék.** Mióta a pusztaszeri halmot az Árpád szobra jelöli, azóta Pusztaszer a kegyeltes zarándoklás helye lett. Pusztaszer ez évben Ferencz Ferdinánd trónörökös újból meglátogatta, ki már néhány évvel ezelőtt is egy hétig itt vadászott.

— **A tüdővész a tehénistállóban.** Még mindig vannak tüdőbeteggek, kik azt hiszik, hogy a tehénistálló levegője gyógyulást szerez nekik. Pedig e helyett inkább inficiálják az ilyen istállóban képződő üdülő tüdőbajosok az állatok takarmányát s így azoknak tejét, s a velük foglalkoskodó egészséges embereket. Igen helyesen rendelte hát el a helyi győminiszter ezen régi balhiedelem megszüntetését és a tüdőbetegeknek az istállókból való eltávolítását és annak szigorú ellenőrzését, hogy az ily betegek a tehénistállóban ne tartózkodhassanak. Dehogy gyógyul meg a tüdőbajban szenvedő álló levegőjében, az tisztá, üdítő levegőknek párja nincsen, holott az istállóban üdülés helyett csak betegé tehetne a tüdőbeteg ott tartózkodó egészséges embert, állatot.

— **Mennyi olasz bort isznak Magyarországon.** A kereskedelemügyi m. kir. miniszteriumhoz érkezett értesítés szerint az osztrák-magyar monarchiába behozott olasz hordóhór mennyisége a folyó év január-május hónapjaiban 673.437 hektoliter volt, vagyis 154.458 hektoliterrel több, mint a múlt év megfelelő időszakában.

— **A jégverés áldozatai.** A júniusi jégverések a „Fonciéré” és a „Hazai általános biztosító társaságot” károsították meg legjobban. Mindkét intézet már jórészt kifizette biztosított tagjainak a vetésekben esett kárt s valószínűleg rövid idő alatt kiheverti legutóbbi nagy veszteségét.

— **(Páratlan esemény)** a magyar zsurnalisztikában a Függetlenség című napilapnak feltámasztása. Ezt a szökőmondó, lelkes lapot eddigi tulajdonosa, a Vörösmarty-nyomda részvénytársaság, melyet természetesen csak üzleti érdek vezérelt, me akarta szüntetni, mire a lap munkásai, a szerkesztőség, kiadóhivatali és nyomdászmezézet, amelyet nem üzleti érdek, hanem ideális rajongás vezérelt a Függetlenség zászlaja alá, közös akarral elhatározták, hogy a lapot és az általa képviselt eszmét megmenti az enyészetől. Áldozatok árán magukhoz váltották a lapot és azt most a maguk kiadásában jelentetik meg, természetesen a régi programmal, a régi eszmékkel: független Magyarország, demokrácia az egész vonalon és a munkáskérdés méltányos megoldása. Ezek a Függetlenség alapeszméi, a melyekért a lap munkásai sikra szálltak. Ezért vállalkoztak arra a nélkülözésekkel, fáradsággal és áldozatokkal teljes munkára. Ez ezeket az eszméket most annál lelkesebben szolgálhatják, mert hiszen lapjuk szabad munkások szabad tulajdonosa és nem a töké-üzleleszköze. A lap előfizetési ára: neges évre 12 frt, félévre 6 frt, negyedévre 3 frt. Előfizetheti a kiadóhivatalban (Budapest, VIII., József-körút 14) lehet.

CSARNOK.

Nászutazás.

— Emile Zola. —

Nyolcz napja mult, hogy Berard Lucien és Larivière Hortense egybekeltek. Az ifju asszony anyja, özv. Larivière, ne a Chausse d'Antin-utcájában már harmincz év óta vezetett egy díszmáru üzletet, rideg, sőt mondhatni gonosz, zsarnoki természetű volt. Leánya kezét már csak azért sem tagdhatta meg Lucientól, mert ez a városrészes egyik tekintélyes kereskedőjének volt egyetlen fia, azonban elhatározta, hogy az ifjak háztartását szigorú őrizet alá veszi. A házassági szerződésben ugyan lemondott Hortense javára az üzletről, de csak azzal a kikötéssel, hogy egy szobát főtart a maga számára s egyideigle azon ürügy alatt vezette tovább a kereskedést, hogy a fiatal párt először az üzlet titkaiba akarja beavatni.

A tikkasztó augusztusi hőségben rosszul folyt az üzlet dolgai, a mi a mamát föltötte elkésé-ritette, s így nem tűrte, hogy Lucien csak egy pillanatra is Hortense oldalán legyen. E tekintetben már csak annál is inkább kíváncsot volt az elővigyázat, miután egy napon azelőtt me-üket, hogy a bolthelyiségben — nyolcz napra esküvőjük után — csökolódtak! No ez nagyon szép dolgot volna, ha szólanul hagyná! Még a czég jó hírnevének is árthatnának ezzel. Az ő boldogult férjének még ujhegygyel sem volt szabad őt megérinteni az üzletben, a mire szegény különben nem is gondolt. Ez volt egyik elvük az üzlet megalapításakor s csupán így jutottak zöld ágra. Lucien, ki még ellenszegben sem merészelte, megelégedett tehát azzal, hogy ujjával dohált csököket neje felé, — persze, ha a mama háttal állt nekik. Egy napon azonban bátor volt fölemlíteni, hogy a rokonság megígerte nekik a nászutas költségeinek fedezését, mely kijelentésre Larivière asszony bosszuan luzta össze sovány ajkait:

— Nos, — felelt érett megfontolás után — egy delutánra kimehettek a vincennesi erdőbe.

Az új pár meglepetten nézett egymásra. Hortense igazán nevelésének találta anyját, Lucien pedig panaszkodólag megjegyezte, hogy a kinek csak némileg is módjában áll, örömezt rászánja magát egy havi nyaralásra. Miért maradjanak éppen ők otthon?

— Ez uram, az üzlet halálát okozná! — szolt haragosan Larivière asszony. — Boldogult férjem életében mi is kirándultunk évente és pedig husvét hétfőn a vincennesi erdőbe, a hol bizony jól éreztük magunkat. Különben kijelentem, hogy a ti világot becsavargó vágyaitok a tönk szélére fogjátok juttatni üzletünket. Igenis, az üzletet már is veszély fenyegeti.

— Hiszen anyám, — vágott közbe Hortense merészen — már előre elhatároztuk, hogy nász-utára megyünk. Emlékezz reá: beleegyezésedet is megadtad hozzá.

— Lehet. Az esküvő előtt minden telhető ostobaságnak engedünk. Most azonban eszesnek kell lenni.

Lucien távozott, hogy esetleges zivódásokat elkerüljön. Szinte vágyat érzett magában anyósa megfojtására. De mire két órai járkálás után hazatért, mintha megváltozott volna. Mosolygott és lágy hangon beszélgetett Larivière asszonnyal.

Estére nejehez fordult:

— Ismered Normandiát?

— Jól tudhatod, hogy nem! — felelt Hortense. — Életemben még soha sem kerültem túl a vincennesi erdőn.

Következő nap nagy vihar tört ki a házban. Lucien atyja, Berard apó, — így nevezték ezt az erélyes kereskedőt és vidám embert a környéken — ebédre hívatta meg magát s a fekete kávéval főlőszálat:

— Meglepetést hoztam a gyerekeknek!

S két vasuti jegyet hozott ki győzedelmesen a zsebéből.

— Mit jelentsen ez? — kérde az özevgy akadozva.

— Két első osztályú körutazási jegy Normandiába. Nos, mit szoltok hozzá gyerekek? Egy hónapig a szabad levegőn! Oly frissen fogtok visszaterüni, mint két nyiló róza!

Larivière asszony sujtva érezte magát a földig. Ellenkezni próbált, de félt Berard apótól, aki mindig fenntartotta magának az utolsó szót. Legjobban az a körülmény hozta ki őt sodrából, hogy a kereskedő azonnal a pályaudvarra akarta kísérni a gyerekeket, szem előtt kívánván őket tartani mindaddig, míg a kocsiba nem ülnek.

— Legyen! — kiáltott az öreg asszony elfojtott dühvel. — vigye a leányomat. Alapjában véve sokkal jobb így, mintha az üzletben csökölnék egymást. Házam becsületén öröködni fogok.

A fiatal pár végre a St.-Lazare indóházhoz érkezett. Berard atyus alig engedett nekik annyi időt, hogy némi ruhát és fehérműt vihessenek magukkal. Csámscög csökököt nyuonott orcájukra, miközben figyelmezteté őket, hogy mindent megsemmeljenek, hogy hazatérve, elmesélhessék a látogatukat. Ez mulattatni fogja őt.

Lucien és Hortense igen megörültek, hogy üres kupéra akadtak. Legalább végre alkalmuk lesz hozzá, hogy tanuk nélkül beszélhessenek. Örömkön azonban csak addig tartott, míg egy szemüveges öreg ur nem jelent meg, aki közelükben helyet foglalt s szivós pillantásokat vetett feléjük. A vonat megindult és Hortense kétségbeesetten tekintett ki az ablakon, mintha a tájat szemlélne, de könyei annyira elborították szeméit, hogy mit se látott. Lucien azt hitte, hogy kelemetlen utitársra majd csak kiszáll valahol Montes vagy Vernon előtt, de csatlakozott: az az ur Havreba igyekezett jutni. Ekkor szinte magánkívül megragadta felesége kezét, amibe mint férj joga is volt. Az öreg utas pillantásai azonban mind haragosabban irányultak feléjük, hogy ez ifju nő elsimulva luzta vissza kezét... A hátralevő utat zavarodott hallgatással tették. Mielőtt Párisból elutaztak volna, Lucien egy kalauzkönyvet vásárolt s ebből olvasták ki azt a roueni szláfét, melyen megoszáltak. Itt csakhamar a pincézerek zsákánya lettek. A table d'hôte-nál annyi ember szemeláttára alig mertek egymáshoz szólni és Hortenset nagy zavarba ejtette a sok kíváncsi tekintet és megjegyzés. „Nini — susogtak halkán körülöttük — egy új házaspár nászút... Hálósobájuk vékony falal volt elválasztva a többitől, ugy, hogy minden szót, de még a köhintést is áthallották. Magától érthető, hogy ők sem köhögni, sem beszélni nem merészeltek.

— Tekintsük meg a várost, — szolt másnap reggel Lucien, — menjünk aztán Havreba.

Egész nap talpon voltak. Megtekintették a székesegyházat a vajtoronnyal, mely a papok által árult vaj bevételéből épült, fölkeresték a Normand hercegek régi kastélyát, az orleansi szűz terét, a muzeumát és a város ősi temetőjét.

Hortense ezenközben halálra unta magát s annyira elfáradt, hogy a másnapot egészen átáldotta a vasuti kocsiban. Havreban se szórakoztak jobban. Halk gunyolásnak és szemtelen kíváncsiságnak voltak mindenütt kitéve. Ugy volt, mintha minden városban eféle távirat előzte volna meg őket utjukba: „Nászutazó párocska!” s mintha ez okot szolgáltatott volna arra, hogy oly különösen megfigyeljék őket. Ily viszonyok között utaztak ok több városban keresztül. Egy este, Cherbourg közelében, így szolt Hortense:

— Azt hiszem a mamának igaza volt!

Lucien komor, haragos szemekkel nézte a vidéket. Egy kis ismeretlen, de gyönyörű tájjal körülvett helység előtt a vonat hirtelen megállt s Lucien fölkiáltott:

— Itt kiszállunk kedvesem. Egy-kettő!

Hortense elcsudálkozott:

— Ezt az állomást nem vettük utitervbe!

— Utiterv! kalauzkönyv! Ime mire használom, — felelt Lucien s kidobta az ablakon.

— És podgyászunk?
— Vigye az ördög!

Mire mindketten kiszálltak, a vonat odébb robotott, egy kies erdős falucskában hagyva őket hátra. Mély csend terült el a tájon a bokrokban madárkák daloltak. Mintegy háromszáz lépéssyire tőlük egy fogadó állt s ebben nagy, fehérre meszelt szobát béreltek maguknak. Itt nem alkatmatlanokdát a kiváncsi tekintetek, csak az apró házi-zárnaryasok bámulták meg őket.

— Jegyünk még nyolcz napra érvényes — szolt Lucien. — Itt fogjuk tölteni azt a nyolcz napot.

Mennyi gyönyörűséggel mult el az idő! Kora reggel a szabadban járkáltak, majd az erdő sűrűjébe nyomultak, hova még a napsugár is alig hatolt; majd ismét a patak mentén kószáltak. Hortense ugrált, mint egy iskolakerülő leány, lehuzta topánkáit és a vízben gázolt, míg Lucie utána iramodott és csókot lopott szabad vállaira. A pacsipta esteli és a fülemile reggeli dala oly édesen hangzott nekik. Oh, mily szépnek tűnt fel nekik az élet!

A hetedik napon vigasztalhatlanok voltak, hogy oly gyorsan ment el az idő, s hogy immár itt kell hagyni ezt a kedves helyet, melynek nevét sem tudják s a hol a mézes napokat átéltek, mézes hetekről — sajnos — szó sem lehetett.

Párisban végre bőröndjeikhez jutottak. Midőn Berard atyus utazásuk felől kérdezősködött, zavarba jöttek. A tengert Caen mellett látták, a vajtoronyt Havreban és a cherbourgi arzenalról Lucien csak annyit tudott, hogy ott nincsenek fák.

A szigorú Larivière asszony vállait vonva mormogott:

— Ime látható, mennyi haszna van az embernek, ha gyermeknépséget küld utazni, még az arzenalt se látták... Előre Hortense, elég volt az ostobaságból. Mars az irodába.

Franciaiból: Maróthi János.

Nyilttér.)

Az e rovat alatt közlötékert nem vállal felelőséget a szerk.

Nyersselem-básztruha 8 ft 65 krtól 42 ft 75 krig teljes áltayához való kelme — Tussors és Shantung-Pongre, valamint fekete, fehér és szines Henneberg-selem 45 krtól 14 ft 65 krig méterenként — a legdivatosabb szövés, szín és mintázatban. Privátfogasztóknak postabér és vámmentesen valamint házhöz-szállítva, — mintákat pedig postafordultával küldenek. Henneberg G. selyemgyáral (cs. és k. udvari szállító) Zürichben. — Magyar levelezés. Svájcba kétszeres levelelyeg ragasztandó. —

Vasuti menetrend

Budapest—Győr—Szombathely

	regg.	regg.	d. u.	d. u.	este
Budapest	6.50	8.50	1.45	2.20	9.55
Győr	11.37	4.41	5.30	2.36	
Kis-Czell	6.15	1.52	6.02	8.49	3.32
Sárvár	7.10	2.25	6.25	9.34	5.06
Vép	7.50	2.51	—	10.07	5.31
Szombathely	8.10	3.04	6.52	10.23	5.44

Szombathely—Győr—Budapest.

	d. u.	regg.	d. u.	este	éjjel
Szombathely	4.19	9.08	12.39	11.19	2.50
Vép	4.19	—	12.52	11.14	3.06
Sárvár	4.55	9.33	1.16	11.41	3.36
Kis-Czell	5.46	10.01	2.21	12.24	4.36
Győr	—	11.28	4.37	4.58	3.10
Budapest	—	2.05	7.15	9.20	7.35

Gráz—Szombathely

	regg.	regg.	regg.	este
Gráz	5.42	1.50	8.10	6.10
Gyanafalva	7.53	5.19	10.54	8.59
Szent-Gothárd	8.04	5.41	11.09	9.15
Rátót	8.16	6.09	11.26	9.33
Csákány	—	6.25	11.36	9.43
Körmend	8.33	6.46	11.50	9.57
Egyh.-Rádóc	—	7.05	12.24	10.12
Kis-Unyom	—	7.23	12.18	10.26
Szombathely	—	9.01	7.40	12.31

Szombathely—Gráz

	regg.	d. u.	d. u.	este
Szombathely	6.06	1.31	6.16	6.9
Kis-Unyom	6.19	1.83	2.29	—
Egyh.-Rádóc	6.33	1.36	3.42	—
Körmend	6.48	1.57	3.56	7.25
Csákány	7.03	2.14	4.09	—
Rátót	7.12	2.34	4.18	7.40
Szent-Gothárd	7.32	3.04	3.36	7.24
Gyanafalva	7.53	3.36	4.53	8.04
Grázba érk. d. e.	10.25	4.19	7.35	9.59

Szombathely—Köszeg.

	regg.	d. e.*	d. u.	este
Szombathely	6.45	11.00	3.15	7.05
Német-Genes m. h.	7.91	11.15	3.17	7.21
Lukácsháza m. h.	7.18	11.31	3.48	7.38
Köszeg	7.31	11.43	4.01	7.51

Köszeg—Szombathely.

	regg.	d. e.*	d. e. d. u.
Köszeg	4.55	8.05	11.51
Lukácsháza m. h.	8.08	8.19	12.04
Német-Genes m. h.	5.24	8.35	12.20
Szombathely	5.38	8.50	12.34

*) Csak kedden és pénteken közlekedik.

HIRDETÉSEK
felvételnek
e lapok kiadóhivatalában.

Van szerencsém a n. é. közönség szives figyelmébe ajánlani, hogy

KÖNYVNYOMDÁMAT

ismét megnagyobítottam s a legmodernebb betűemekkel szereltem fel, **művek, folyóiratok, röpiratok, jegyzékek, körlevelek, számiák, falragaszok, legdivatosabb névjegyek** stb. **gyors és olcsó előállítására**, továbbá nagy

NYOMTATVÁNYRAKTÁROMAT,

mely a községi, körjegyzői, bírósági, ügyvédi, végrehajtói s lelkeszi összes nyomtatványokkal el van látva. Nagy választék különféle **író- és fogalmazó papirokban, levélpapirokban**, írószerekekben és mindennemű **üzleti könyvekben**.

Vidéki megrendeléseket legpontosabban a **beérkezés napján** elintézek.

Teljes tisztelettel

UJHÁZI MIKSA

könyvnyomda, könyv- és papírkészítés,

Muraszombatban.

"Zacherlin"

Különlegesség poloskák, balhák és konyharovarok ellen.

moly és a háziállatokon előforduló élősködők ellen

Zacherlin csodálatosan hat! Mindennemű rovarokat meglepő erővel megöli és a létező

férgeket gyorsan és biztosan nyomtalanul elpusztítja, — miért is a vevők ezreitől kerestetik. Ismertető jetei: bepecsételt üveg, 2. „Zacherl“ név.

K a p h a t ó:

Muraszombatban: ASCHER B. ÉS FIÁJÁL. és FURST A. ÉS FIÁJÁL.

Szent-Gothárdon: EINBECK KÁROLY, FRIEDRICH JAKAB és LUTHAR LAJOSNAL.